

Öğrenci (Jennifer Yum):

DOWER

Dower koleksiyonundaki yazılar tarihsel olarak ırk kaynaklı gerilimlerin kalıcılığının altını çiziyor. Dower hem Japonya’da hem Amerika’da benimsenen düşmanla karşılıklı oluşan imajların dikkate değer çeşitliliği noktasına temas ediyor. Japonlar Amerikalılar için “küçük adam” veya “maymun adam” iken, Japonlar Amerikalıları “seytani,” “uğursuz” olarak gördüler. İlginçtir ki, Japonlar düşman karşısında karışık duygularla boğuştu. Ondokuzuncu yüzyılın sonlarında Batı’dan çok şey ödünç aldılar (yani teknoloji, bilim). Bunun bir sonucu olarak, Japonya kendi Büyük Doğu Asya Refah Alanını [Great East Asian Prosperity Sphere] geliştirerek bölgede hızla emperyal bir güç oldu. Dower’i okuduktan benim dikkatimi çeken yirminci yüzyılın başlarında Japon ırkının Amerikalılar tarafından betimlemesi ve Korelilerin Japonlar tarafından tanımlanması arasında çizilebilecek paraleller. İlhaktan önceki yıllarda, Japonlar Korelilerden sık sık “çocuklar” diye bahsedirdi. Bir Japon meclis üyesi Korelilerin “ayağa kalkan ve yürüyen maymunlar” gibi olduğu yorumunda bulundu (Bakınız Peter Duus, *The Abacus and the Sword*). Ama Amerikalıların “sarı tehlike” paranoyasından farklı olarak Japonlar hiçbir zaman Korelilerden korkmadılar. Kısaca, Koreliler hiçbir zaman “süpermen” olmadı. Bu anahtar farkın bir açıklaması şu olabilir ki Korelilerin kültürleri ve etnik kökenleri Japonlarla ortaktı. Daha aşağıydılar, ama tam anlamıyla da yabancı değildiler. Aynı şekilde, Dower Amerikalıların bütün Alman ırkını değil Nazileri hedeflemiş olduğuna değiniyor. Devlet Almanları savaş sırasında enterne kampına koymadı. Bu tip çelişkiler Dower’in İkinci Dünya Savaşının acımasız bir ırk savaşı olduğu vurgusunu destekliyor. Amerikalılar için en beklenmedik olanı da bu “küçük adamların” dünya sahnesine çabucak ve çok kuvvetli bir biçimde çıkmalarıdır. Bu bağlamda Japonlara insanüstü güçler atfettiler. Dower’in belirttiği gibi, bu da düşmanı insanlıktan çıkarmanın bir biçimi olarak nitelenebilir. Dower’in değindiği diğer ilginç nokta akademik camianın bu insanlıktan çıkarmayı kabullenışı ve hatta ona katkı sağlaması. *Science Digest* bile iki düşmanı karşılaştıran makaleler yayınlarken yarı-bilimsel bir hava/ruh hali ortaya çıktı: “Amerikalılar neden Japonlardan Nazilerden ettiklerinden daha çok nefret ediyorlar” (258). Dower diğer bir çalışmasında belirttiği gibi, bilimsel ırkçılık “yeni bir teori diliyle renklilerin [beyazlardan] aşağı olma durumunu doğruladı” (Bakınız Dower, *War Without Mercy*). Benim için, bu, ırkçı ideolojinin yaygınlığını işaret etti, hatta akademisyenlerin, rasyonel tarafsız düşüncenin şampiyonlarının bile bu retoriğe nasıl katıldıkları zaman, merak ediyorum profesör Dower Amerika-Japon ilişkilerini bugün nasıl görüyordur, Japon

ekonomisinin surumu göz önüne alındığında (iyi değil). Farkettim ki yazılar 1995'te yayımlandı, Doğu Asya finansal krizinden önce, “Washington Konsensusunun” kaçınılmazlığının genel kabul görmesinden önce. Amerika-Japonya anlaşmazlığının gelecekte diğer olası kaynakları nelerdir? Örneğin, Japonya'nın tekrar silahlanmasına nasıl tepki gösterirler? Bu yaz Japonya bunu önerdiğinde, Amerikalılar Japonları “maymunlar” olarak veya “Süpermen” olarak damgalamadılar. Aslında, Tayvan, Kore, Çin gibi imparatorluğun kurbanlarına çok daha fazla kafa tutuldu. GENOVESE Yine EP Thompson gibi, Genovese'i okumak şimdiye kadar dikkate almayı beceremediğim fikirlere parmak basmamı sağladı. Denetmen/kahya/şef/müfettişlerle [overseers] ilgili tartışmalarında Genovese Amerikanın Güneyinin sadece ırk temelinde bölünmediğini savunuyor. Tartışmalara sınıf unsurunu ekliyor: “Kölelerle denetmenler arasındaki düşmanlık kölelerle aşağı sınıf beyazlar arasındaki daha genel bir düşmanlığı yansıtıyordu” (22). Köleler beyazların toplumundaki bu sınıfsal eşitsizliği fark ettiler: “Köleler gururlu, özgür beyaz adamları büyük ve güçlü ziraatçilere/plantasyon sahiplerine [planters] saygı gösterirken gördüler” (93). Genovese hukuk sistemini tartışırken yine ilginç bir noktaya değiniyor, “kölesahipleri, güçleri muhalif kuzeyli burjuva sınıfla beraber paylaştıkları ulusal bir sistemin içine gömülü olduğundan olağanüstü komplike bir problemle karşılaştılar” (26). Bundan dolayı, köle sahipleri kendi hareketlerini sadece kölelere karşı doğrulamak [validate] değil, daha zor bir iş olan camialarına, vatandaşlarına da ahlaki bakımdan da tastik ettirmek zorunda idiler. Son olarak, ve en zor olarak, hareketlerini kendilerine karşı da meşru kılmak zorunda idiler. Genovese güneyliler “yüksek kanun doktrinleri” ileri sürmediler dese de, Amerika'daki şartları Karaippler'deki şartlarla kıyaslamış olmaları ahlaki bir doğrulamanın gereğini ima ediyor, üstü kapalı biçimde söylüyor. Üç bakımdan da cevap paternalizmdi. Kölelerin “taşınabilir mal” olmadığı ama “sorumluluk” olduğunu, “vazife” olduğunu ileri sürdüler. Bütün siyahları çaresiz addettiler; kölesahibi hayırseverdi, zalim değildi. Kölesahibinin paternalizmin karşılıklı olarak yarar getiren bir sistem olduğuna inancına köleler iltica ettiği zaman veya savaş çıkınca kaçtıkları zaman meydan okundu. Hayali dünyalarının alaşağı edilmesi, olaylar patlak verdiği zamanki öfkelerini ve acılarını açıklıyor. Genovese kölelerin şartlarını anlatırken EP Thompson'un yankılarını duydum (s. 51-52). Yaşamın maddi şartları (“ hayat standardı”) iyiye gitmiş olsa da, köleleri işçilerle karşılaştıran sayfa 69'daki WEB Du Bois'dan yapılan bir alıntı şartların daha karanlık tarafını gösteriyor: “Biraz da psikolojikti... Çaresizlikti.” Dahası, Genovese köle sisteminin insani reform kampanyasının rejimi doğrulamaya çalıştığı için daha baskıcı olarak görülebileceği gibi önemli bir noktayı vurguluyor. Sistemi “kalbinden vurmadi” (70) ama onu devam

ettirmeye çalıştı. Genovese, Thompson gibi, insan tasvirlerini ve hareketleri görünüşüne göre değerlendirmiyor. Böyle yaparken kölelerin yaşadığı çevreyi aydınlatan yeni anlayışlarla katkıda bulunuyor. Karşı çıkma hareketlerinin “hadiseyi” meydana getirdiği köle ayaklanmalarıyla ilgili bölüm bana Annales paradigmasını hatırlattı. Genovese’in şimdiye kadarki karşılıklı korku, din, paternalizm ve hegemonya ile ilgili tartışmaları büyük isyanların neden meydana gelmediğinin bağlamını hazırlıyor. Güney’i “sadece delilerin köleliğe meydan okuma başlatmak için yeterince akli başında” olduğu bir toplum olarak eleştiriyor. Akdeniz’in neden başarılı bir devrim meydana getirmediği Braudel benzeri açıklamasında, Genovese de soruyu cevaplarırken kıvrırıyor, ve “kölelerin haklarını savunmak için paternalizme uyumunda veya kollektif manevi hayatta bulunan köleliğe karşı gündelik direnişlere” işaret ediyor (598). Bu bölümü okuduktan sonra, kendime sordum itaatsizlik, büyük küçük ölçüsüne bakmaksızın, gerçekten rejimin meşruiyetini tekrardan teyit mi etti diye. Örneğin, Genovese diyor ki “çünkü köleler, isyanlar, az rastlanır olsa da, bir gayeye hizmet etti.” Köle sahiplerinin siyahların ille de “yumuşak başlı/uysal” olmadıklarını fark edişleri “siyahların maddi şartlarının düzelmesine” yol açtı. Sonunda, köleler sisteme karşı değil sistemle birlikte çalışmayı öğrendiler. Benzer bir damardan, köle sahipleri köleler onlardan çaldıklarında her zaman cezalandırmaya başvurmazlar: “gizlice kıkırdadılar, yaramaz çocuklarının açığözlülüğüne sevinir gibi.” Çünkü en sonunda, bu onların bir ırk olarak üstünlüklerini kesinleştirdi ve hatta onlara köle sahipleri olarak çok gerek duydukları hala “şerefli/onurlu adam” olduklarının haklılığını gösterdi.